

рийскиятъ огънь на воюващитѣ. Димътъ носящъ се колелообразно по Витъ, издигаше се на голѣми облаци, нависнали надъ хоризонта, а въ това исто врѣме долу непрекъснато се появяваха огньове, подобно на свѣткавици, които освѣтяваха тъмнитѣ облаци. Прѣзъ дима отгорѣ виждаше се гжстъ огънь. На врѣмена, прѣзъ извита неправилно въ зигзагъ огнена струя се различаваха людѣето, които тичаха напрѣдъ и назадъ, конетѣ, добитѣкътъ, колата, които се движеха по равнината, а най-повече адскиятъ тресѣкъ на пѣхотинския огънь и оглушителния бухтежъ на по-много отъ сто орѣдия.

На тия равнини се рѣши сѣдбата на чувовния турски полководецъ — Османъ Паша.

Прѣзъ нощта 27-28 Османъ-Паша напусна всичкитѣ свои позиции отъ Гривица до „Зеленитѣ гори“, и съсрѣдоточи по-голѣмата частъ отъ своята армия отатѣкъ р. Витъ, която миналъ по два моста, отъ които единиятъ билъ построенъ въ надвечерието на тая битка. Османъ-Паша взе съ себе си само частъ отъ артилерията — три батареи и обозъ отъ 500-600 волски кола. Той успѣ на разсѣмване да прѣкара своята армия и частъ отъ обоза. Той е прѣдполагалъ, че руската линия по пѣтя за София, поради отсѣствието на Гурко, е слаба, — погрѣшни свѣдения е ималъ за числеността на рускитѣ сили.

Обознитѣ кола вървѣха напрѣдъ и бидѣйки напълнени съ багажъ и други прѣдмети, служиха особно за прикритие и защита отъ куршумитѣ. Атаката бѣше устремена противъ позициитѣ, заети отъ гренадеритѣ. Турцитѣ навлѣзоха въ рускитѣ ложементи — най-напрѣдъ офицеритѣ, а